

מסכת שקלים

פרק ה

א. אלו הן הממנין שהיו במקדש, יוחנן בן פנחס על החותמות, אחיה על הנסכים, מתתיה בן שמואל על הפיסות, פתחיה על הקנין. פתחיה, זה מרדכי. למה נקרא שמו פתחיה. שהיה פותח בדברים ודורשן, ויודע שבאים לשון. בן אחיה על חולי מעים, נחוניא חופר שיחין, גביני כרוז, בן גבר על נעילת שערים, בן בבי על הפקיע, בן ארזה על הצלצל, הגרס בן לוי על השיר, בית גרמו על מעשה לחם הפנים, בית אבטינס על מעשה הקטרת, אלעזר על הפרוכות, ופנחס על המלבוש:

ב. אין פותחין משלשה גזברין ומשבעה אמרכלין, ואין עושין שררה על הצבור בממון פחות משנים, חוץ מן אחיה שעל חולי מעים ואלעזר שעל הפרוכות, שאותן קבלו רוב הצבור עליהן:

ג. ארבעה חותמות היו במקדש, וכתוב עליהן, עגל, זכר, גדי, חוטא. בן עזאי אומר, חמשה היו, וארמית כתוב עליהן, עגל, זכר,

גְּדִי, חוּטֵא דֵל, וְחוּטֵא עֲשִׂיר. עֲגַל מְשִׁמֵּשׁ עִם נֶסֶכִּי בֶקָר גְּדוּלִים
וְקִטְנִים, זָכָרִים וְנִקְבוֹת. גְּדִי מְשִׁמֵּשׁ עִם נֶסֶכִּי צֹאן גְּדוּלִים וְקִטְנִים,
זָכָרִים וְנִקְבוֹת, חוּץ מִשָּׁל אֵילִים. זָכָר מְשִׁמֵּשׁ עִם נֶסֶכִּי אֵילִים
בְּלֶבֶד. חוּטֵא מְשִׁמֵּשׁ עִם נֶסֶכִּי שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת שֶׁל מְצֹרְעִין:

ד. מִי שֶׁהוּא מִבְקֵשׁ נֶסֶכִּים הוֹלִיךְ לוֹ אֶצֶל יוֹחָנָן שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל
הַחוֹתְמוֹת, נוֹתֵן לוֹ מַעוֹת וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ חוֹתָם. בָּא לוֹ אֶצֶל אַחֲזִיָּה
שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַנֶּסֶכִּים, וְנוֹתֵן לוֹ חוֹתָם וּמִקְבֵּל מִמֶּנּוּ נֶסֶכִּים.
וְלַעֲרֹב בָּאִין זֶה אֶצֶל זֶה, וְאַחֲזִיָּה מוֹצִיא אֶת הַחוֹתְמוֹת וּמִקְבֵּל כְּנֻגָּדָן
מַעוֹת. וְאִם הוֹתִירוּ הוֹתִירוּ לַהֲקַדֵּשׁ. וְאִם פָּחַתוּ, הָיָה מְשַׁלֵּם יוֹחָנָן
מִבֵּיתוֹ, שְׂיֵיד הֶקְדָּשׁ עַל הָעֲלִיוָּה:

ה. מִי שֶׁאֲבָד מִמֶּנּוּ חוֹתְמוֹ, מִמַּתִּינִין לוֹ עַד הָעֶרֶב. אִם מוֹצֵאִין לוֹ
כְּדֵי חוֹתְמוֹ, נוֹתְנִין לוֹ. וְאִם לֹא הָיָה לוֹ. וְשֵׁם הַיּוֹם כָּתוּב עָלֶיהֶן
מִפְּנֵי הָרָמָאִין:

ו. שְׁתֵּי לְשָׁכוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, אַחַת לְשֹׁכֶת הַנְּשָׂאִים, וְאַחַת לְשֹׁכֶת
הַכֹּהֲלִים, לְשֹׁכֶת הַנְּשָׂאִים יֵרָאִי חֵטָא נוֹתְנִים לְתוֹכָהּ בַּחֲשָׂאִי, וְעֲנִיִּים
בְּנֵי טוֹבִים מִתְּפָרְנִסִּים מִתּוֹכָהּ בַּחֲשָׂאִי. לְשֹׁכֶת הַכֹּהֲלִים, כָּל מִי שֶׁהוּא
מִתְנַדֵּב כָּלִי, זוֹרְקוֹ לְתוֹכָהּ. וְאַחַת לְשֹׁלְשִׁים יוֹם, גִּזְבָּרִין פּוֹתֵחִין
אוֹתָהּ. וְכָל כָּלִי שֶׁמוֹצֵאִין בּוֹ צֶרֶף לְבָדֵק הַבֵּית, מַנִּיתִין אוֹתוֹ.
וְהַשָּׂר נִמְכָּרִין בְּדַמֵּיהֶן וְנוֹפְלִין לְלִשְׁכַּת בְּדֵק הַבֵּית:

